

Po formální stránce dlužno sice doložit, že první soudce zamítl žádost beze všeho šetření, nevyslechnuv ani druhou stranu, že však to v daném případě za vadu pokládati nelze, spíše, že by to bylo pouze nepodstatnou formálností, od které podle § 2 č. 10. nesp. pat. odhlížeti sluší.

Stížnost myslí sice, že prý by snad druhá strana souhlasila, avšak zapomíná, že souhlas druhé strany by byl nerozhodný, neboť nemůže nahraditi zákonné podmínky § 17 rozl. zák., jenž se o souhlasu nezmiňuje. Jak už shora řečeno, není to dáno do vůle manželů, aby manželství rozloučili, když souhlasně chtějí. Souhlas je toliko jednou z několika podmínek rozluky podle §§ 15 a 16 a nestačí sám k rozluce, chybí-li tyto jiné podmínky.

Také obsah návrhu, jenž se prostě odvolával na viny návrhovatele, nezavdával podnětu k zavedení nějakého šetření, neboť není v něm nic, co by i jen zdaleka poukazovalo na takové okolnosti, pro něž by i vinnému manželu mohla rozluka povolena býti, aniž by se to přičilo dobrým mravům, jak to v citovaném rozhodnutí č. 5189 sb. n. s. stručně vyloženo.

Bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 2. listopadu 1926 č. j. R II 319/26-1. M. Cícha.

Úmluva o příslušnosti podle § 104 j. n. učiněná s obcí nevyžaduje ku své platnosti schválení okresním zastupitelstvem.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Žalobce opírá založení soudu podle § 104 j. n. o listiny ze dne 15. července 1854 a z 12. dubna 1869, podle nichž byly určité místnosti přenechány státu do užívání k umístění státních úřadů, při čemž se žalovaná strana v listinách samých podrobila ohledně sporů, které z listin vzejdou, soudům v sídle finanční prokuratury v Praze, jímž fiskus jako obžalovaný podléhá.

Stěžovatel především vytýká, že listiny zmíněné nemohou založiti sudiště podle § 104 j. n., ježto nebyly schváleny okresním zastupitelstvem, které prý bylo nutno, když jde o trvalé zatížení obecního jmění. K tomu uvéstí jest, že nyní jde jen o platnost prorogační doložky. Platnost prorogační klausule je s hlediska procesních zákonů samostatně zkoumati. Úmluva o sudišti jest úmluvou samostatnou, jejíž platnost není nerozlučně

spjata s osudy ostatních smluvních závazků. Při jinakém výkladu nevztahovala by se prorogační úmluva na všechny spory, které z listin vzejdou, nýbrž jen na ty spory, při nichž by důvod závazků nebyl brán v odpor. Takový výklad by zajisté odporoval úmyslu stran. Přicházejí pak v úvahu ohledně listiny z roku 1854 předpisy provisorního obecního zřízení ze 17. března 1849 č. 170 ř. z., ohledně listiny z r. 1869 předpisy obecního zřízení z 16. dubna 1864 č. 7. z. z. Avšak ani v prvním ani v druhém zákonu není předpisu, že by úmluva o sudišti vyžadovala k platnosti své schválení okresním zastupitelstvem, a jen sluší dodat, že předpisy provis. obecního zřízení z r. 1849 jednající o okresních obcích a okresních výborech a o krajských obcích a krajských zastupitelstvech nevešly vůbec v účinnost.

Listina z r. 1854 jest podepsána starostou a jedním obecním radním, což podle § 108 odst. 1. provisorního obecního zřízení stačí k formální platnosti listiny o prorogační úmluvě. Podobně při listině z r. 1869 dodržen je zase předpis § 53 odst. 2. obec. zřiz. z roku 1864. Předložením těchto dvou listin splnila tedy žalující strana svou povinnost po rozumu § 104 j. n. Na žalované straně, která namítla neplatnost listin, by bylo, aby dokázala své tvrzení, že se usnesení obecního zastupitelstva o úmluvě prorogační nestala způsobem obecnímu řízení odpovídajícím. O tom nabídla žalovaná strana jen důkaz dotazem u okresní správní komise ve Falknově, ale důkaz tento v tomto směru se nezdařil. Že by listina obsahující závazek obce nemohla mít formu protokolu, nelze ze zákona dovoditi, nevadí tedy, že snad při jednání v r. 1869 nedošlo ještě k sepsání další listiny, která by měla nápis »smlouva« nebo »prohlášení« a odpovídala by typu při vyhotovování právních listin více běžnému.

Právem proto rekursní soud námitce místní nepříslušnosti nevyhověl.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 7. září 1927
čj. R I 624/27. Dr. Grešl.